



Рис. 2. Генерована за допомогою розробленого мобільного додатку тривимірна модель ядерної зброї

Використання об'єктів доповненої реальності дає можливість викладачу швидко та доступно пояснити великий об'єм теоретичного матеріалу, а студентам ефективно його засвоїти, розвиває у них творче мислення та підвищує мотивацію до навчання.

Список використаних джерел:

1. Мідак Л. Я., Кравець І. В. Радіохімія (короткий курс лекцій). — Івано-Франківськ: пп Голіней О.М., 2014. — 285 с.
2. Самарай В. П. Інформаційні технології в освіті [Електронний ресурс]. — Режим доступу до статті: Lviv Polytechnic National University Institutional Repository <http://ena.lp.edu.ua>.
3. Чернявська Т. М. Використання ІКТ та можливостей Інтернет на уроках хімії [Електронний ресурс]. — Режим доступу до статті: <http://teacher.ed-sp.net>.

СОЦІАЛЬНІ СЕРВІСИ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ВНЗ

Лазаренко Наталія Іванівна

к.п.н., доцент, ректор

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського,
м. Вінниця, Україна

Уманець Володимир Олександрович

к.п.н, доцент, керівник інформаційно-обчислювального центру

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського,
м. Вінниця, Україна

iozvdpu@gmail.com

Розвиток інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) та сервісів мережі Internet надає широкі можливості для навчання, спілкування, знайомства, відпочинку, розваги тощо. Вміння особистості орієнтуватися в інформаційному просторі, працювати з різними видами інформації, одержувати необхідну

інформацію й оперувати нею відповідно до власних і професійних потреб, зумовлюють необхідність створення й використання електронних інформаційних ресурсів та мережевих сервісів.

Мережеві сервіси виявилися достатньо ефективним засобом для забезпечення відвідуваності сайтів та зворотнього зв'язку серед учасників мережевої спільноти, що спричинило швидку появу та популярність досить великої кількості соціальних Веб-сервісів, тобто сервісів Web 2.0, котрі інтегруючись з електронними освітніми ресурсами можуть вирішувати професійні завдання, долучатися до обговорення і виконання наукових проектів, проводити наукові дослідження, демонструвати та обговорювати результати власних досліджень у інформаційному середовищі.

Проблемі мережевих співтовариств присвячені дослідження: В. Бикова, Р.Гуревича, М.Кадемії, В. Кобисі, Є. Патаракіна, Л. Шевченко, Т. О'Рейлі та ін., визначення структурних властивостей віртуальних спільнот: К. Фігато, К. Портер, К. Джонс, С. Кришнамерти, А. Бленкард, С. Харрісон та ін., педагогічного підходу до вивчення віртуальних спільнот: Р. Голощук, М. Жалдак, Н. Задорожна, В. Кухаренко, Н. Морзе, С. Раков, Є. Полат, Є. Патаркін, В. Уманця та ін.

Розширення доступу до вищої освіти призвело до того, що навчальні заклади мають значні проблеми з набором і збереженням контингенту. Структура, зміст навчальних планів і методів викладання також потребують адаптації до змін, що відбуваються у здійсненні освітнього процесу ВНЗ, зокрема із використанням соціальних сервісів. Тому і змінюється сама модель організації навчального процесу у ВНЗ [4].

Нині базовою компетентністю педагога, його педагогічної майстерності є використання сервісів Web 2.0, оскільки вони дозволяють не лише подорожувати по мережі Internet, але й спільно працювати, розміщувати у мережі текстову та медіа інформацію, спілкуватися між собою. Перехід студентів на рівень учасників мережевих співтовариств надає можливості не тільки ефективно впроваджувати ІКТ у професійну педагогічну діяльність, а й дозволяє розширити світогляд майбутніх педагогів; оволодівати вміннями спілкуватися у мережі Internet;

організувати міжособистісну взаємодію; співпрацювати у групі; систематично підвищувати рівень загальнокультурної, технологічної й інформаційної компетентності.

Створення педагогічних співтовариств ініціюється методичними службами і педагогічними колективами. Учасниками взаємодії є педагоги, студенти та інші суб'єкти освітнього процесу. Метою діяльності мережевого педагогічного співтовариства є освоєння актуального для освіти й особистісно значимого для кожного учасника змісту, традиційних цінностей культури; формування професійної компетентності у процесі спільної освітньої діяльності. Засобами взаємодії в мережевих педагогічних співтовариствах є різні канали комунікації, соціальні сервіси збереження та спільного редагування інформації в мережі Internet. Таким чином, можемо зробити висновок що мережеве педагогічне співтовариство — це група суб'єктів педагогічного процесу, що підтримує спілкування, веде спільну діяльність засобами ІКТ.

Участі у роботі мережевих співтовариств перешкоджає: відсутність постійного доступу до мережі Internet; відсутність досвіду постійного спілкування в мережі Internet; низький рівень інформаційної грамотності педагога; необхідність значного обсягу часу на цю роботу; мотивація роботи в мережевому співтоваристві.

Важливою умовою здійснення діалогової взаємодії в мережевих педагогічних співтовариствах є готовність педагогів до такої взаємодії, що складається з таких компонентів: мотиваційний — формування позитивної мотивації педагогів щодо участі в мережевій діалоговій взаємодії; інформаційний — підготовка педагогів до діалогової взаємодії в мережі Internet у різноманітних формах; методичний — методична підготовка професійного спілкування і спільної діяльності педагогів у мережі Internet, у межах мережевих професійних співтовариств.

Основними засобами для реалізації мережевої діалогової взаємодії є Вебсервіси, зокрема сервіси Web 2.0, які дозволяють діяти спільно, здійснювати обмін інформацією, зберігати посилання і документи, реалізовувати можливості

технологій мультимедіа, гіпертексту, спільно створювати і редагувати публікації. Вони забезпечують для навчальної діяльності такі можливості: доступ до безкоштовних електронних ресурсів навчального призначення; самостійне створення мережевого навчального контенту; спостереження за діяльністю учасників мережевого педагогічного спостереження; критика поглядів і думок один іншого, а також сторонніх точок зору; звернення за роз'ясненнями, за критикою; мотивування допомоги; створення проблемних, пошукових, дослідницьких спільних проектів навчального і пошукового призначення.

Особливий інтерес щодо використання соціальних сервісів у професійній підготовці майбутніх учителів викликають он-лайн-щоденники (блоги), педагогічний потенціал яких полягає у тому, що студенти у процесі отримання, трансформації знань й подальшого публікування своїх робіт вчаться конструювати знання, засновані на рівноправних відносинах та спілкуванні [3, с. 120].

Нині популярність освітніх блогів обумовлена двома чинниками: по-перше, публікувати та представляти інформацію в Internet за допомогою блогів досить легко, оскільки робота блогера зводиться до створення нового поста для якого необхідно, задати назву та ввести саме повідомлення, використовуючи навики набору та форматування текстової інформації, що відповідають алгоритму роботи у звичайному текстовому редакторі. Пост зберігається на сервері, який автоматично формує Веб-сторінки, гіперпосилання, додає стиль форматування тощо. По-друге — це миттєва доступність у мережі Internet опублікованої інформації.

Використання тематичного блогу для будь-якої дисципліни підкреслює педагогічну майстерність викладача та сприяє вирішенню низки питань щодо організації процесу навчання, а саме: здійснення спільної роботи під наглядом модератора (викладача), що істотно розширює ефективність групової навчальної діяльності; можливість побудувати освітній маршрут для студентів (створення посилань на потрібні сайти) з метою формування інформаційної культури студентів; організації особистого інформаційного простору викладача та студентів; забезпечення оперативного та надійного зв'язку між учасниками

навчального процесу для вирішення питань, отримання відповідей, обговорення поточних проблем й організаційних моментів; зручність додавання, читання та пошуку потрібних повідомлень, що дає можливість розгортання конструктивних дискусій, які є невід'ємною частиною педагогічного процесу; надання студентам можливості здійснювати обмін інформацією один з іншим, а також для самостійної роботи і взаємонавчання.

Для студентів робота з блогом сприяє: розширенню власного світогляду в умовах ознайомлення з досвідом учасників учительської спільноти; обміну досвідом, оскільки студенти перечитують та цитують записи відвідувачів блогу; вдосконаленню культури писемного мовлення в умовах додавання коментарів та записів у блозі; залученню студентів до вчительської спільноти у мережі Internet; вдосконаленню ІКТ-навичок через опрацювання Веб-ресурсів мережі Internet; прагнення до грамотності, оскільки записи та коментарі студентів доступні для широкого кола відвідувачів блогу; самовираження у формуванні та обґрунтуванні власної думки.

Отже, інтеграція сервісів Web 2. 0 та електронних освітніх ресурсів, зокрема у блозі, дозволяє викладачу розміщувати цікаві матеріали, корисні посилання, інтерактивні тести; створювати власні колекції навчальних матеріалів, відеоуроків; організувати он-лайн роботу та розширювати межі для спілкування з студентами і колегами. Спільна робота викладача та студентів формує вміння: зберігати, здійснювати пошук, аналіз та визначати якість освітніх Веб-ресурсів у мережі Internet, а також користуватися Веб-технологіями для забезпечення освітніх цілей та самоосвіти.

Список використаних джерел:

1. Патаракин Е. Д. Социальные взаимодействия и сетевое обучение 2.0. — М. : НП «Современные технологии в образовании и культуре», 2009. — 176 с.
2. Иванченко Д. А. Перспективы применения блог-технологий в Интернет-обучении [Текст] // Информатика и образование / Д. А. Иванченко — № 2. — 2007. — С. 120–122.
3. Зязюн І. А., Крамущенко Л. В., Кривонос І. Ф. та ін.; За ред. Зязюна І. А. Педагогічна майстерність: Підручник. — К.: Вища школа, 2004. — 358 с.
4. Кадемія М. Ю. Дистанційне навчання у віртуальному університеті як спосіб доступу до якісної освіти//Відкрите освітнє е-середовище сучасного університету [Електронний ресурс].

СУЧАСНИЙ E-LEARNING В КЛАСИЧНІЙ УНІВЕРСИТЕТСЬКІЙ ОСВІТІ

Левчук В. Г.

к.філ.н., доцент, директор,
Інститут післядипломної освіти та заочного (дистанційного) навчання,
м. Харків, Україна
victor.levchuk@karazin.ua

Тимченко Г.М.

к. біол.н., доцент, директор Центру електронного навчання,
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна,
м. Харків, Україна
annatymchenko@karazin.ua

Сучасний стан e-learning у світі, багатовекторність його розвитку, з одного боку, вимагають визначення перспективних тенденцій, що сформувалися як форми навчання високої ефективності та якості. З іншого боку, вимагають ретельного аналізу реальності освітнього простору, який у наявності у вищому навчальному закладі. Врахування цих двох аспектів дозволяє здійснити ефективне проектування системи дистанційного навчання в університеті.

Аналіз порушених аспектів проблеми удосконалення освітнього процесу в світі на основі сучасних інформаційних технологій демонструє широкий пласт позицій і підходів, які відображаються у роботах українських і зарубіжних авторів: О. Бризгаліної, Ю. Зубаня, В. Каука, В. Кухаренка, Н. Кіреєва, М. Левіна, М. Мазура, А. Урсула, А. Грабарника, Н. Сиротенко, К. Бугайчука, М. Карпенко, Е. Полата, Р. Бела, Д. Кігана, Дж. Коумлі, Д. Тапскотта, Д. Облінжер, К. Лонка [1]. Певне узагальнення розглянутих матеріалів, дає змогу відзначити основні тенденції розвитку сучасної освіти, що мають пряме відношення до предмету, безпосередньо переплітаються з електронним дистанційним навчанням.

E-learning як сучасне явище, у своєму сучасному стані характеризується суттєвою складністю, багатовекторністю розвитку. Розмаїття його прояву на прикладі програм «OpenCourseWare», змішаних форм, класичного дистанційного навчання, WOOC, тощо підкреслюють багатогранність системи «E-learning» у сучасному світі. Відійшли у минуле спроби абсолютизації однієї з форм навчання,